

skulde medoptages paa Loven, kunde komme til at sinke den og besværliggøre dens Fremme. Og hvis dette er Motivet til, at de ere udeladte, kan jeg ikke andet end give Udeladelsen min fulde Tilslutning. Dog forekommer det mig, at Jernbaneraadet er en Nødvendighed, og at Indsættelse af en Bestemmelse herom i og for sig ikke vil kunne give Anledning til store Forsinkelser eller store Forhandlinger. I Statsbanekommissionen var der væsentlig Enighed om den Ting, Tanken fandt i alt Fald Tilslutning i vidt Omfang.

Saa er der et Par andre Punkter, som jeg savner, og med Hensyn til hvilke jeg vil beklage, om de ikke kunne komme med, selv om de skulle forvolde nogen Forhandling. Det er for det første Ordningen af Aspirantforholdet. Det har hidtil staaet ganske uklart, og det forekommer mig urigtigt, at man nu fornyer Organisationsloven uden at klare det. Jeg henstiller derfor til Ministeren, om det ikke kunde blive Genstand for Forhandling, og om der ikke fra hans Side kunde tænkes Forslag til en Ordning af det. Jeg skal dernæst anføre Elevinstitutionen. Det synes mig, at det ikke hidtil er godtgjort, at denne har været heldig eller nyttig for Statsbanerne. Jeg tror tværtimod, at meget taler for, at denne Antagelse af ganske unge Mænd, om hvem man ikke ved, om de i Virkeligheden egne sig til Jernbanetjenesten, er uheldig, idet de antages udelukkende paa Grund af et Eksamensbevis, der intet oplyser om, hvorvidt de passe for Stillingen. Jeg mener derfor, at meget taler for, at man gaar over til at antage i Stillingerne som Assistenten og hvad dertil hører, virkelig voksne Mennesker, som gennem den Uddannelse, de have skaffet sig, give grundet Løfte om, at de ville egne sig til Jernbanens Tjeneste. Jeg mener kort og godt, at det vilde være ønskeligt, om dette Forhold, Elevinstitutionen, maatte blive nærmere ordnet.

Endelig er der et Forhold, som jeg ganske vist paa Forhaand indrømmer ikke kan omhandles i Loven, men som jeg dog ikke vil lade uomtalt her i Dag. Det er Forholdet til de private Baner. Det forekommer mig ganske nødvendigt, at der gives en Lov, som ordner Forholdet mellem Statsbaneinstitutionen som Drift og de private Baner. Jeg finder det abderitisk, at der hidtil ingen Ordning er, saa at disse to store Samfundsarbejder foregaa Side om Side, uden at der findes en Regulator, det er Lov, der ordner deres Forhold. En saadan maa være i Samfundets,

i Statslivets og Statsbanernes egen Interesse. Jeg vil derfor rette en alvorlig Hensigt til den højtærede Minister, om han ikke vil tage den Tanke under Overvejelse og fremkomme med et Forslag derom. Jeg erkender, som sagt, at det ikke kan ske ved denne Lov, men jeg tror, at han ikke vil fortænke mig i, at jeg har fremdraget Sagen ved denne Lejlighed. Den er i sig selv beslægtet med det, vi her forhandle om. Jeg har saa kun ligesom i Gaar tilbage at udtale, at jeg vil tilraade Sagens alvorlige, velvillige og hurtige Behandling i et Udvalg og sammen med Takstloven. Jeg tror, at hvis Ministeren, hvad jeg ikke tvivler om, vil tilsin Assistance, vil der kunne skaffes gode Love ud af disse Forslag endnu i denne Samling.

Carstensen: Naar jeg har ønsket Ordet i denne Sag, er det udelukkende for at berøre et enkelt Punkt i Lovforslaget, som bevæger sig paa et Omraade, hvormed jeg i største Delen af mit Liv har beskæftiget mig. Det er nemlig Spørgsmaalet om, hvad en æret foregaaende Taler har betegnet som: Afskaffelsen af Søfartsafdelingen. Lovforslaget gaar ud paa at afskaffe den nuværende Søfartschef og den nuværende Skibsinspektør samt Søfartschefens Kontor og i Stedet for at indsætte en Søfartsinspektør, der sorterer som en Slags Raadgiver under Trafikstyrelsen. Man kommer uvilkkaarlig til at tænke paa den Ordning, som fandtes indtil 1883. Da var jo i det hele det Materiel, som hørte under Søfartsafdelingen, meget ringe i Forhold til det, vi nu have. Det var splittet i to Dele, idet det Materiel, der vedrørte Sjælland og Forbindelsen over Korsør og Masnedsund, sorterede under Postvæsenet, altsaa Indenrigsministeriet, medens det Materiel, der gik over Lille Bælt og Oddesund, var underlagt Bestyrelsen for de fynske og jydsk Baner. Det varede ved, indtil en ældre Søofficer, der havde Stillingen som Skibsinspektør, døde. Man fandt da, at det var paa høje Tid, skønt Materiellet den Gang var meget ringere end nu, at man gik over til den ny Ordning. Spørgsmaalet bliver da, om denne Ordning ikke har vist sig tilfredsstillende. Jeg tror, at ingen vil paastaa dette; jeg tror, at enhver vil indrømme, at Materiellet har været i en virkelig beundringsværdig Ordning, og at de Uheld, der have kunnet tilstøde det, ere blevne genoprettede saa hurtigt, som det var muligt, og